

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΩΝ ΡΩΣΣΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΝΤΙΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

(Άπό τὸ Παρισινὸ περιοδικὸ «CANDIDE»)

H διαρκής έλλειψις τροφίμων και ἐμπορευμάτων ἀπὸ τὴν σοβιετικὴν Ρωσσία ἀποτελεῖ μιὰ ἀνεξάντλητη πηγὴ ἀνεκδότων ποὺ τὰ δημιουργοῦν οἱ δυσαρεστημένοι εἰς βάρος τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος.

Νὰ μερικὰ ἀπὸ αὐτά:

Σὲ μιὰ σχολή, ὁ καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας μιλάει περὶ τῆς κρίσεως τῆς ὑπερπαραγωγῆς στὶς καπιταλιστικὲς χώρας. Μιλάει γιὰ τὸν καφὲ ποὺ τὸν ρίχνουν στὴ θάλασσα, γιὰ τὰ ζῆα ποὺ τὰ σφάζουν, γιὰ τὸ σιτάρι ποὺ τὸ καῦνε κλπ. Καὶ συγχρόνως λέει ὅτι στὴ σοβιετικὴ Ρωσσία δὲν ὑπάρχει τέτοια κρίσις.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως κάποιος φοιτητὴς σηκώνεται και τὸν διακόπτει, λέγοντας:

— "Ωστε, ὅταν ὑπάρχουν πολλὰ ἐμπορεύματα, ὑφίσταται κρίσις;

— Ναί, ἀπαντᾶ ὁ καθηγητής.

Ο φοιτητὴς σκέφτεται μιὰ στιγμὴ και ρωτᾷ:

— Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ δργανώσουμε και μεῖς τέτοια μικρὴ κρίσις στὴν χώρα μας;

* * *

Ο γιατρὸς δίνει στὸν ἀσθενὴν ἔνα φάρμακο και τοῦ δρίζει νὰ τὸ παίρνῃ μιὰ ὥρα μετὰ τὸ φαγητό.

— Αδύνατον, λέει δ ἀσθενής.

— Γιατί; ρωτᾷς ὁ γιατρός.

— Γιατί, γιὰ νὰ πάρω τὸ φάρμακο μετὰ τὸ φαγητό, πρέπει ἐν πρώτοις νὰ ὑπάρχῃ... φαγητό.

* * *

Ἐπίσης ἔνα σωρὸ ἀνέκδοτα κυκλοφοροῦν στὴ Ρωσσία, σχετικὰ μὲ τὸν Κάρλ Μάρκς και τὸν Μαρξισμό, ἢ μᾶλλον γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὅποιο οἱ μπολσεβίκοι γελοιοποίησαν και κατέστρεψαν τὶς θεωρείες τοῦ Μάρκς. Νὰ τὸ πιὸ ώραιό ἀπὸ αὐτά:

— Ο καθηγητής — Τὶ ξέρετε γιὰ τὸν Κάρλ Μάρκς;

— Ο μαθητής. — Ο Κάρλ Μάρκς γεννήθηκε στὴ Γερμανία, ἔζησε και πέθανε στὴν Αγγλία και... ἐτάφη στὴ Ρωσσία!

* * *

Ἐλάχιστα ώστόσο ἀνέκδοτα κυκλοφοροῦν σχετικῶς μὲ τὴν Γκεπεού. Ἡ τρομερὴ αὐτὴ δργάνωσις, βλέπετε, δὲν ἀνέχεται ἀστεία εἰς θάρος της. Ὁστόσο, νὰ ἔνα:

— Ποιὸ εἶνε τὸ πιὸ ψηλὸ χτίριο τῆς Μόσχας;

— Τὰ γραφεῖα τῆς Γκεπεού.

— Γιατί;

— Γιατί, ἀπὸ κεῖ, πάρει κανεὶς κατ' εὐθεῖαν στὸν... οὐρανό!

Τὰ ἀρχικὰ τῆς ἀπαισίας αὐτῆς δργανώσεως: Ο. Γκ. Π. Ου. ποὺ οημαίνουν κυριολεκτικῶς «Γενικὴ Πολιτικὴ Διεύθυνσις τοῦ Κράτους», οἱ Ρώσσοι τὰ ἔνηγοῦν ὡς ἔξῆς:

«Ο Γκόσποντι, ποιούγκι ούμπεξάτ!» (Ω Θεέ μου, βοήθησέ με νὰ γλυτώσω !)

* * *

Ίδοὺ τώρα και ἔνα ἀνέκδοτο γιὰ τὰ περίφημα ἐσωτερικὰ δάνεια τῶν μπολσεβίκων, τὰ ὅποια ἀποκαλοῦνται ἐλεύθερα, ἐνῷ κατὰ θάθος εἶνε ἀναγκαστικὰ κι ἐπιβάλλονται διὰ τῆς θίας.

Κάποια ἐφημερὶς ἀναγράφει τὴν εἰδῆσι τῆς ἀνευρέσεως τοῦ πετώματος ἐνὸς ἀγνώστου στοὺς δρόμους τῆς Μόσχας. Καὶ προσθέτει:

«Πρόκειται τόχα περὶ ἐγκλήματος ἢ αὐτοκτονίας; Τὸ πτῶμα δὲν ἔφερε κανένα ἵχνος θίας, ἐκτὸς μᾶς... μετοχῆς τοῦ ταλευταίου δανείου ποὺ θρέψθηκε στὴν τσέπη τοῦ σακακιού τοῦ.

* * *

Η διεσπάθισις τοῦ δημοσίου χρήματος ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες πληγὲς τῶν οἰκονομικῶν τῶν Σοβιέτ.

— Συγχαρήτε μας! λέει δ διευθυντὴς ἐνὸς δημοσίου καταστήματος. Αὐτὸ τὸν χρόνο, δὲν ἔκαναμε διὰ τώρα καμμιὰ σπατάλη.

— Αδύνατον!

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε. Δὲν γίνεται κι ἀλλοιῶς... Τὸν περασμένο χρόνο τὰ σπαταλάσσαμε ὅλα διὰ τὴν τελευταία πεντάρα!

* * *

Νὰ κι ἔνα ἀνέκδοτο σχετικὸ μὲ τὴν κακὴ ποιότητα τῶν υλικῶν τῶν πραγμάτων ποὺ κατασκευάζονται στὰ σοβιέτ.

‘Ο δημόσιος ἐπιθεωρητὴς τὴς Ρωσσίας — Αὐτὰ τὰ τοῦθλα σας εἶνε ἐλεεινά. Μὲ τὸ πρώτο γίνονται κομμάτια και μεταμορφώνονται σὲ ἄμμο.

‘Ο διευθυντὴς τοῦ πλινθουργείου. — Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό! Μ’ αὐτὴ τὴν ἄμμο, φτιάχνουμε ἄλλα τοῦθλα...

“Ετοι τίποτε δὲν χάνεται...

‘Ιδοὺ τώρα δύο ἀνέκδοτα σχετικὰ μὲ τὴ θανάσιμη πλῆξη ποὺ ἐπικρατεῖ στὶς κάθε λογῆς συγκεντρώσεις, ἡ ὅποιες γίνονται, κατὰ ἑκατοντάδες καθημερινῶν στὰ σοβιέτ.

Πρόσωπα τοῦ πρώτου ἀνέκδοτου: ‘Ο πατέρας και τὰ δυο παιδιά του.

‘Ο πατέρας. — Τί σημαίνει αὐτό, ’Ιθάν, — Εσύ, φλυαρεῦς τρεῖς διαρες τώρων, ἐνῷ ἡ ἀδελφή σου ἡ Σόνια κοιμάται ἀπάνω στὸ τραπέζι μὲ σφιγμένες γροθίες...

‘Ο Ιθάν. — Δὲν εἶνε τίποτε, μπαμπά. Παίζουμε τή... γενική συνέλευσι τῶν Σοβιέτ!

Καὶ τὸ δεύτερο ἀνέκδοτο:

— Δὲν ἔχεις κρεβεάτι στὸ σπίτι σου... Ποῦ κοιμᾶσαι λοιπόν;

— Στίς... συνέλευσεις τοῦ Κόμματος!...

* * *

‘Ιδοὺ τώρα ἔνα ἀνέκδοτο ἐπὶ τῆς υποχρεωτικῆς σιωπῆς ποὺ ἐπιβάλλεται στοὺς πολίτας τῶν Σοβιέτ. (Πρέπει ἐδῶ νὰ ἔχετε ύπ’ ὄψιν σας ὅτι στὴ Ρωσσία λένε γιὰ ἔναν ανθρώπο ποὺ εἶνε υποχρεωμένος νὰ σιωπᾷ διὰ τοῦτο ἔχει νερὸ στὸ στόμα).

— Γιατὶ τὰ νερὰ τοῦ Βόλγα εἶνε τόσου χαμηλὰ αὐτὸ τὸ χρόνο;

— Γιατὶ ὅλοι οἱ Ρώσσοι ἔχουν νερὸ στὸ στόμα!

* * *

Μερικὰ κοριτσάκια ἀποφασίζουν νὰ παίξουν τὸ «μπακάλικο». Μιὰ

ἀπὸ αὐτές θὰ εἶνε ἡ μπακάλισσα και ἡ ἄλλες ἡ πελάτισσες.

Πηγαίνουν λοιπόν στὴ μητέρα τους και τῆς λένε:

— Μαμά, μᾶς δίνεις λίγη ζάχαρι, λίγα φασόλια, λίγο ἀλάτι;

— Μά, φτωχά μου παιδιά, ποὺ νὰ τὰ βρῶ δλ’ αὐτὰ τὰ πράγματα; Καὶ τί τὰ θέλετε;

— Νὰ παίζουμε τὸ «μπακάλικο».

— Τότε νὰ παίξετε καλύτερα τὸ «δημόσιο πρατήριο τροφίμων».

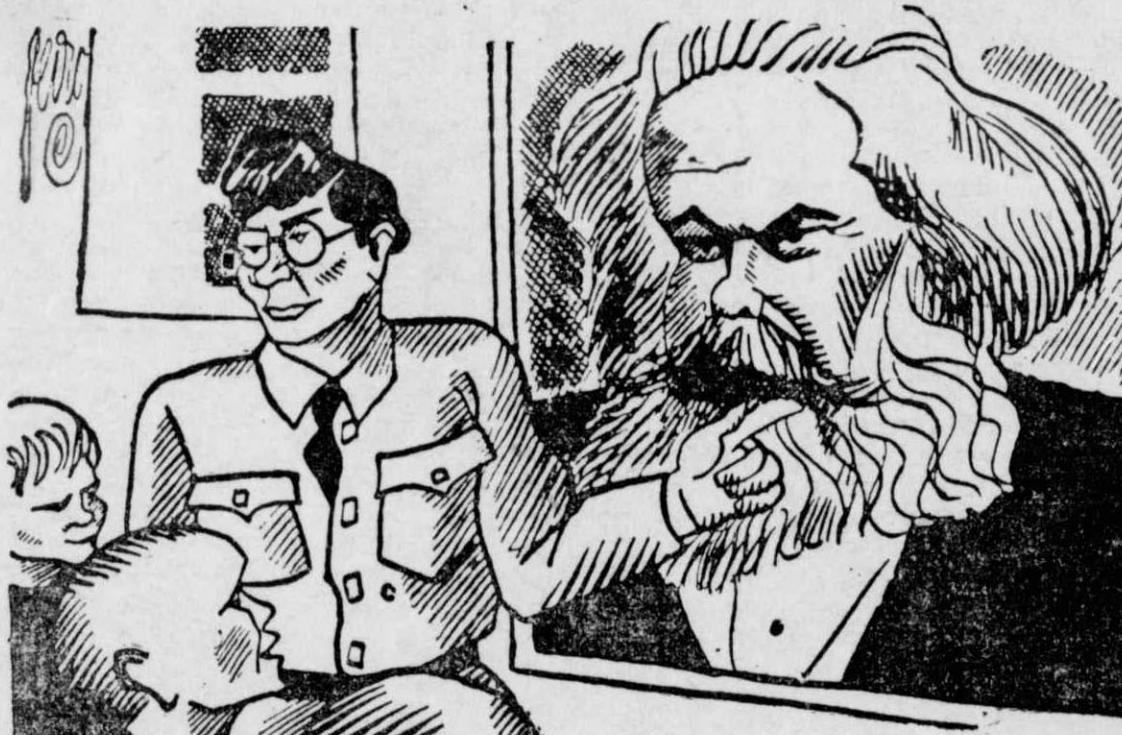
“Ετοι δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπό... τρόφιμα!

* * *

Μὰ ἀς ἀφήσουμε τώρα τὰ ἀνέκδοτα και ἀς ἀσχοληθοῦμε λίγο μὲ τὸν Στάλιν. “Ας δοῦμε πῶς τὸν περιγράφει ὁ Γάλλος δημοσιογράφος ὁ κρυπτόμενος μὲ τὸ ψευδώνυμο «Motus», ὁ δόπειος και συγκέντρωσε ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἀνέκδοτα.

‘Ο Στάλιν εἰνας ἀνθρωπος, ὃν μυστηριώδης, τούλαχιστον, πολὺ κλειστὸς στὸν ξαυτόν του. Ποτὲ σχεδὸν δὲν παρουσιάζεται δημόσια, ἐκτὸς ἀπὸ ἔξαιρετικὲς περιστάσεις, δόποτε λαθαίνει προφυλάξεις ποὺ κανένας τσάρος, κανένας τύραννος δὲν ἔλαβε ποτέ. Εἶνε ἀφάνταστα τὰ μέτρα ποὺ λαθαίνει ἡ Γκεπεού γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Ερυθροῦ Δικτάτορος. Ποτὲ ἐν πρώτοις δὲν ἀναγγέλλεται ἡ ἐμφάνιση του σὲ μιὰ δημοσίᾳ συγκέντρωσι ἐκ τῶν προτέρων. Έμφανίζεται πάντα σ’ αὐτές ἐξ ἀπροόπτου και προστατευόμενος ἀπὸ δεκαπλέες σειρές φρουρῶν, διαλεγμένων μεταξὺ τῶν πιὸ δοκιμασμένων μπολσεβίκων.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Ο ΜΥΣΣΕ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 21)

αὐτή μὲ τὴν ἀπελπισία μέσα στὴν ψυχή του, μὲ τὴν θέλησί του καταρρακωμένη, ἀνίκανος νὰ ἀμυνθῇ κατά τοῦ ἴδιου τοῦ ἔκαυτου του. Κι' ἔγραφε στίχους, ἀπεθυνόμενος πρὸς τοὺς φίλους του, ὅπως οἱ παρακάτω:

Μέσ' στὸ ποτῆρι αὐτὸ δόπου ζητάω νὰ πιέω τὸ μαρτύριο μου,
ἀφῆστε νὰ πέσουν μερικὰ ιδώρουν οὐκτοι...
* * *

Παρ' ὅλ' αὐτὰ δημως, δ. Μυσσέ θὰ μπορούσε νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ τὸν ἀλκοολισμὸ του, ἀν ἔπειτε στὰ χέρια ἐνὸς καλοῦ γιατροῦ, ὁ ὅποιος θὰ ἔξασκουσε κάποια ἐπιθολή ἐπάνω του. "Ἐνας τετυίος γιατρὸς θὰ τὸν ἔπειθε νὰ ἔγκαταλεψῃ τὸ Παρίσι καὶ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ στὴν ἔξοχή. Ἐκεῖ, δ. ήλιος, ἡ γαλήνη καὶ μιὰ λουτροθεραπεία θὰ τὸν θεράπευσαν χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴν «διψομανία» του.

Μὰ κανένας ἀπὸ τοὺς γιατροὺς του δὲν θέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ θεραπευτικὸ αὐτὸ σύστημα κ' ἡ κατάστασις τοῦ πυητοῦ ἔχειροτέρευε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. "Ολοὶ οἱ φίλοι του ἀδιαφορούσαν γιὰ τὴν κατάστασί του καὶ δὲν ἔδισταζαν μάλιστα νὰ τοῦ δίνουν νὰ πίνῃ..

—'Αγαπητέ μου πυητά, τοῦ ἔλεγε μιὰ μέρα, δ. Βιλλεμαίν, δὲν σὲ βλέπουμε καθόλου...

—Μὰ περνάω τελευταῖα ὅλο τὸν καιρὸ μου πίνοντας, τοῦ ἀπάντησε δ. Μυσσέ.

—"Ω! ώραία! εἶπε τότε δ. Βιλλεμαίν. Πᾶμε λοιπὸν νὰ σοῦ προσφέρω μερικὰ ποτήρια ἀψέντι.

Λίγες ήμέρες μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πυητοῦ ὁ πιὸ στενός του φίλος Γκισαρντὲ συνάντησε τὸν Ἀλέξανδρο Δουμᾶ, ὁ ὅποιος τοῦ εἶπε:

—Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι τὸν σκότωσε τὸ ἀλκοόλ.

—Συμφωνῶ, ἀπάντησε ὁ φίλος τοῦ Μυσσέ, μὰ αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει τίποτε ἐναντίον τοῦ ἀλκοόλ. Φανερώνει μόνο ὅτι δ. ὄργανισμὸς τοῦ Μυσσέ δὲν τὸ σήκωνε...

Τί νὰ πῇ κανεὶς γιὰ ἔνα τέτοιο φίλο;

"Ἄν, κατὰ τὶς τελευταῖες ήμέρες τῆς ζωῆς του, δ. Μυσσέ κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ λίγο ἀπὸ τὸν θυūρκο, καὶ νὰ γράφῃ τὴν «Ἐλπίδα στὸν Θεό» τὸ δόφειλει αὐτὸ σὲ μιὰ φτωχὴ γυναῖκα, τὴν ἀδελφὴ Μαρκελίνα, ἡ ὅποια «περιποιήθηκε τὴν ψυχή του καὶ φρόντισε γιὰ τὴν ἀνάνηψί της».

"Εθαψαν τὸν Μυσσέ μαζὺ μ' ἔνα μεταξοκέντητο κοντυλοφόρο, ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ἡ Μαρκελίνα. Τὴν κηδεία του παρηκολούθησαν εἰκοσιοχτὼ μόνο φίλοι του.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 33)

νὰ συγκρατηθῇ. Καὶ ζαφνικὰ σ' ἔνα αἰσθηματικὸ κομμάτι ἡ Νταίζη ἔθγαλε ἔνα στεναγμὸ καὶ ἔπεισε πρὸς τὰ πίσω ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μάρτενερ. Καὶ ἐκείνος μὲ τὸ ψυχρὸ ὑφος ἐνὸς «τζέντλεμαν» τὴν πῆρε στὰ χέρια του, τὴν μετέφερε ὥσ τ' αὐτοκινητό της καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν δόηγήσῃ στὸ σπίτι της.

Μὰ ἡ Νταίζη ποὺ εἶχε τώρα συνέλθει δὲν τὸν ἔφησε πειὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά της:

—Κύριε, τοῦ ἐδήλωσε, μὲ κάνατε νὰ σᾶς ἀγαπήσω μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ἀγριὰ πολιορκία σας κ' ὕστερα, δὲν θαρεθήσατε αὐτὸ τὸ παιγνίδι πάφαστε νὰ ἔνδιαφέρεσθε γιὰ μένα. "Ε, όχι αὐτὸ εἶνε μιὰ μεγάλη προσθολή. Δὲν σπάνε ἔτσι τὴν καρδιὰ ἐνὸς κοριτσιοῦ γιὰ νὰ διασκεδάσουν. Μπορεῖτε νὰ φύγετε. Μὰ θὰ σᾶς τύπτη διαρκῶς ἡ συνείδησίς σας γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ποὺ κάνατε.

Κι' δ. Τσάρλου Μάρτενερ δὲν ἔφυγε. Σὰν τέλειος «τζέντλεμαν» παντρεύτηκε τὴν νέα γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ὅποιας εἶχε χαλάσει τόσα χρήματα καὶ τόσα ζεύγη παπούτσιώνι.

Τὴν παντρεύτηκε, δὲν δὲν τὴν ἀγαποῦσε πειὰ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὴν ἀγαποῦσε ἵσως στὸ μέλλον. "Ισως...

ΜΠΟΜΠΥ ΝΤΑΓΜΟΝΤ

ΘΑ ΜΕ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΣ !

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 34)

φύγω ἀπὸ κοντά σου. Θὰ μὲ παντρευθῆς μάλιστα, γιατὶ διαφορετικὰ θ' ἀποκαλύψω σ' δλον τὸν κόσμο τὸ τέχνασμά σου καὶ θὰ σὲ ρεζιλέψω.

Κι' δ. Πώλ Ρανφέρ, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἀναγκάσθηκε πράγματι νὰ κάνῃ γυναῖκα του αὐτὸ τὸ ὄμορφο μὰ καὶ πλάσμα. Καὶ τώρα μετανοημένος σκέφτεται ἐκείνη τὴν εύτυχισμένη ἐποχὴ ποὺ ἀγαποῦσε μόνον τὶς ἀσχημες γυναῖκες, ἡ ὅποιες τοῦ χάριζαν δλη τὴν τρυφερότητά τους χωρὶς νὰ ζητοῦν τίποτε ὡς ἀντάλλαγμα. Κ' εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια πολὺ δυστυχίσμενος.

ΑΝΤΡΕ ΤΥΓΚΕΑ

Τ' ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 15)

Κατόπιν, κύριε; Αυτὸ δὲν εἰνε καθόλου ἐνδιαφέρον. "Αρχισιν νὰ κερδίζω τὴν ζωὴ μου δουλεύοντας σὲ διάφορα ὑποστατικά... Μὰ δὲν ἔνοιωθα πολὺ καλὰ τὸν ἔσυτό μου... 'Υπόφερα, γιατὶ ἡμουν μακρυά ἀπὸ τὴν πατρίδα μου... Μιὰ μέρα, μερικοὶ σύντροφοί μου ποὺ μὲ κορόϊδευαν, γιατὶ ἡμουν θλιμμένος, μὲ πήγαν σὲ μιὰ ταβέρνα... Εκεῖ δὲν ἄργησα νὰ ζαλιστῶ... Κι' ὅταν τέλος μέθυσα, ἔνοιωσα τὸν ἔσυτό μου εύτυχισμένο. Μέσα ἀπὸ τοὺς ἀχνούς, μὲ τοὺς ὅποιους γέμιζε τὸ κρασὶ τὸ κεφάλι μου ξανάθεπα τὴν πατρίδα μου, τὸ χωριό μου, τὸν πύργο... "Εθλεπα πῶς κυνηγοῦσα ἀγριοπερίστερα στὰ δάση μας... "Εθλεπα πῶς ἡ δεσποινὶς Παυλίνα μου ἔδινε τὰ ξανθὰ μαλλιά της νὰ τὰ φιλήσω... Ναί, ἡμουν εύτυχισμένος. Μονάχα ποὺ δτανή μέθη πέρασε, ξαναβρέθηκα μόνος στὸν κόσμο καὶ μακρυά ἀπ' δλα... Καὶ τότε ἄρχισα νὰ ξαναπίνω... "Ετσι ἔμαθα τὸ κρασί...

—Ο Σεζαίρ σώπασε... Κύτταξε τὸν ούρανὸ ποὺ ξεκαθάριζε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας...

—Ξαναγύρισα ἔδω, εἶπε τελειώνοντας, δταν ἔμαθα πῶς ἡ δεσποινὶς παντρεύτηκε κι' ὅτι εἶχε ἔγκατασταθῆ μὲ τὸν σύζυγό της στὸ Παρίσι... "Ετσι δὲν τὴν ξαναεῖδα, οὕτε θὰ τὴν ξαναεῖδω ποτέ...

Μιὰ στιγμή, ἡ σιωπὴ θασίλευσε ὀλόγυρά μας. "Επειτα ἔνα σφύριγμα ἀκούστηκε σὲ κάποια ἀπόστασι.

—Εἶνε δ. ἀμαζᾶς ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς πάρη, εἶπε δ. Σεζαίρ. Μπυροῦμε νὰ φύγουμε... Δὲν θὰ κάνουμε τίποτε μ' αὐτὸν τὸν βορῆα...

Καὶ φέρνοντας τὸ χέρι του στὸ στόμα του πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ σφυρίγματος, φώναξε:

—Α α α — ο ύ — ο ύ!...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 9)

—Ο Στάλιν ζῆσαν ἔντειχισμένος στὸ Κρεμλίνο, μέσα στὸ ὄποιο μπυρεῖ νὰ μῆταις μόνο ἄμα προμηθευθῇ εἰδικὴ ἀδεια γιὰ τὴν ὅποια χρειάζονται ἀναρίθμητες διατυπώσεις. Ζῆσαν σ' ἔνα εσωτερικὸ κτίριο τοῦ ἀπέραντου αὐτοῦ παλατιοῦ, στὸ ὄποιο μπορεῖ νὰ μῆταις μόνο ἄμα προμηθευθῇ μιὰ ἄλλη εἰδικὴ ἀδεια, γιὰ τὴν ὅποια χρειάζονται ἀκόμα πιὸ πολλὲς διατυπώσεις, ζῆσαν τέλος σ' ἔνα διαμέρισμα τοῦ κτιρίου αὐτοῦ, στὸ ὄποιο κανένας δὲν μπαίνει ποτέ. Ή συγκεντρώσεις, ἡ συνελεύσεις καὶ τὰ συνέδρια στὰ ὄποια συμμετέχει, γίνονται στὸ Κρεμλίνο τὸ ἴδιο κι' έτσι δὲν ὑποχρεώνεται νὰ θραίκην ἔξω.

Τὴν ήμέρα τῆς κηδείας της γυναίκας του, ἡ ὅποια αὐτοκτόνησε γιὰ λόγους ποὺ παρέμειναν μυστηριώδεις, ἀπαγορεύτηκε νὰ ἀνοιχθῇ ἔστω κι' ἔνα παράθυρο κατὰ μῆκος τῶν δρόμων ἀπὸ τοὺς ὄποιους θὰ περνοῦσε ἡ πομπή. Κι' αὐτὸ γιατὶ θὰ παρακολουθήσουσε τὴν κηδεία κι' δ. Στάλιν.

Λένε πῶς δ. Στάλιν εἶνε σιωπηλός. Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀκριβές. Οι... χιλιομετρικοὶ λόγοι ποὺ ἔξεφωνησε ὡς τώρα γεμίζουν πολλοὺς μεγάλους τόμους καὶ εἶνε ίκανός νὰ μιλάῃ μὲ τὴν ἴδια ἄγνοια τῶν πραγμάτων γιὰ δλα τὰ ζητήματα.

Μπορεῖ νὰ μιλάῃ ἐπὶ δρες ὀλόκληρες χωρὶς ώστόσο νὰ εἶνε καθόλου ρήτωρ. Ποτὲ δὲν λέει τίποτε τὸ πρωτότυπο, τὸ κανούργιο τὸ ζωντανό.

Τότε θὰ ρωτήσετε πῶς ἔπειθλήθη; Αὐτὸ εἶνε ζήτημα ποὺ θὰ ἀπασχολήσῃ στὸ μέλλον τὴν ιστορία...

ΓΚΑΙΡΙΓΚ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 17)

τὸ φάνηκε πολὺ καλὰ κατὰ τὸν δεύτερο γάμο του μὲ τὴν "Εμμο Σούεμαν, ὁ ὄποιος ἔγινε πέρυσι.

—Ἐν πρώτως ἀνέβαλε τὸν γάμο του, ὁ ὄποιος εἶχε δρισθῇ γιὰ τὶς 12 Απριλίου, γιατὶ φοβήθηκε μήπως περάσῃ ἀπαρατήρητος, ἐπειδὴ τὴν ἴδια μέρα ἀκριθῶς θὰ γινόταν ἡ διάσκεψις τῆς Στρέζας. Τὸν ἀνέβαλε λοιπὸν κατὰ δυσή μημέρες, γιὰ νὰ συγκεντρωθῇ ὅλη ἡ προσυχὴ τοῦ κόσμου σ' αὐτόν.

Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου του, δ. Γκαΐρινγκ πῆρε ἔνα ἀεροπλάνο καὶ πετώντας πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μνηστῆς του ἔρριξε σ' αὐτὸ λουλούδια. Μετὰ τὸν γάμο, στὸν ὄποιο παρεστάθη ώς μάρτυρς ὁ ίδιο